

Hi ha gent que quan es posa a parlar no deixa espai per als altres. Xerra i xerra sense parar. Ni que sigui molt interessant arriba un moment que els interlocutors ja no aguanten, desconnecten i esperen que acabi d'una vegada.

No ens passa també amb la pregària? Centrats en els nostres problemes, en les nostres lluites i missions, deixem espai per a Ell? Potser si ens volgués comunicar quelcom no podria. Per explicar-ho de forma casolana: Déu es diria a si mateix: aquest fill o aquesta filla no paren de xerrar. A veure si callen una mica i els hi puc comunicar el que m'agradaria dir-li.

El Senyor parla fonamentalment en la Paraula. I també sempre que vol i emprant tota mena de mitjans. Parla per la natura, per les incidències de la vida, en el dolor i en el goig, per la presència de la gent, en el clam en front de la injustícia, en el carrer i en el santuari, de bon matí o a altes hores de la nit...etc Molts cops, però, o no estem atents, o estem massa distrets, o estem capficats en nosaltres mateixos, o estem xerrant i xerrant interiorment o exterior, sense deixar que les seves paraules en arribin. La seva sintonia no entra en el nostre receptor perquè està massa saturat.

Un dels avantatges que té començar la pregària en una estona de silenci o en la respiració conscient i ben compassada es deixar canxa on hi pugui brollar des de dins de nosaltres una moció interna, actual o passada, que embolcalli la paraula d'Ell. També és un bon consell quan meditem el deixar espais de silenci o de recolliment afectiu per si Ell volgués inspirar-nos. No podem aplicar el ritme que normalment portem en el dia intens, a l'estona de pregària.

No s'hi val "anar per feina". No sols a la pregària, sinó també a tota relació important, familiar, d'amistat, de parella, d'aquells moments especials en els que ens hem trobat amb una persona i pel què sigui s'ha creat un espai de sintonia. Hi ha silencis que diuen més que moltes paraules. Sobren discursos quan les mirades es troben.

Si us plau, doncs, tinguem un bon criteri per a la nostra relació amb Ell; silenci, pau, espera, mots pronunciats sense pressa i cor obert per tal de que pugui entrar-hi i dir la seva. Ens fa molta falta.

Jesús Renau sj.
